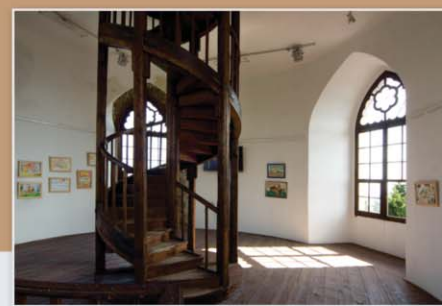

Nocleh na Kletí

V roce 1891 podnikl Karel Frankenberger a Jan Král z Prahy čtrnáctidenní putování Šumavou. Prvý den ráno odjeli Západní drahou z Prahy do Plzně. Následovalo vystoupení na Špičák, návštěva obou jezer, vycházka na Pancíř, jezero Laka, dále do vůkolních lesů. Cesta pokračovala přes Kostelní horu do Madru a Kvild. Dále kolem Pramenů Vltavy do Bučiny, do Lenory s prohlídkou sklárny. Pak přes Šatavu Lukenským pralesem na Boubín, do Záblatí a do Prachatic. Povozem výprava pokračovala do Volar, dále do Tussetu a do Neuthalu. Výstup v dešti na Třístoličník. Pochod bažinami na Plöckenstein, pak ke Stifterovu pomníku, sestup k jezeru a podél Švarcenberského kanálu do Plané. Následoval Schwarzbach a Frimburk, sv. Tomáš a Vítkův Kámen, Lučovice s továrnou na celulózu, pochod kolem Čertovy stěny do Vyššího Brodu s prohlídkou kláštera. Rožmberk a prohlídka zámku. Odtud do Krumlova, výstup na Kleť a cesta do Budějovic. Poslední den výlet na Hlubokou, odpoledne odjezd do Prahy. Oba pánové za svého putování přespávali v penzionátech, na poště, v Domě turistů, zájezdních hospodách, hostincích, u přátel, prostě kde se dalo. Jedno takové přespání, tentokrát na Kletí, vylíčil Karel Frankenberger. Názvy významnějších navštívených míst jsou uvedeny tak, jak byly v té době používány.

Opůldne po prohlédnutí Krumlovského zámku odebrali jsme se na Kleť. Hned za Krumlovem cesta stoupá; ne příliš, ale za odpoledního vedra skrápěli jsme každý krok potem. Blízko za Krumlovem přihlíželi jsme na chvíli stavbě dráhy, která tudy do Zelnavy povede.

Asi po půlhodinné chůze stále do vrchu zastavili jsme se u sadačky, kdež jsme za 4 kr. naplnili všechny kapsy hruškami a jablky. Ptali jsme se přívětivé té ženy, jak daleko že je na Schöninger? „I my tady mluvíme česky a říkáme Kleť, a máte tam 3 hodiny co jít.“

Na Kleť jsme přišli teprve po páté hodině večerní. Na vrcholu ve věži bylo velice živo. Rodina Angličanů s Baedekery a dalekohledy, bohatá židovská rodina z Krumlova, pak společnost tří veselých studentů z Budějovic, můj cestovní soudruh a já tvořili jsme dnešní společnost.

Rádi již jsme vstoupili do okrouhlé věže, která v přízemí jest hajným obývána a v prvním svém patře přechovává turisty, kteří zde přespávají na slamnících na zemi. Bohužel knížecí správa dosud ani primitivní zařízení turistům neposkytuje. Avšak byli jsme velice příjemně překvapeni pečlivostí paní hajné. Nabídla nám ihned, že nám vyprázdní na nocleh vlastní byt, sestávající

se z kuchyně a pokojíku, abychom nemuseli spát za chladné noci ve věži.

Vystoupali jsme na věž, odkud se nám otevřela vyhlídka, která nás bohatě za všechno namáhání odměnila. Na západ celá Šumava, na sever Budějovice takokřka u našich nohou, a dále až do nedohledné dále roztroušená nespočetná města a osady, na východ pohoří Novo-Hradské a krabatina Českomoravská, na jih pak v dáli až k samému horizontu klikatý profil alpského hřbetu.

Když slunce zapadlo a my opět dolů sestoupili, viděli jsme, že společnost se zatím stenčila až na jmenované tři studentky z Budějovic. Dali jsme se do své skromné večeře, sestávající z tvrdých vajec a měkkého chleba, studeného piva a vřelých dýmek.

S oněmi třemi studenty jsme se brzy spřátelili a rozhodli se na tom, že se paní hajné za nabídnuté pohostinství poděkujeme a raději v prkenné boudě opodál stojící přespíme.

Paní hajná nastlala nám slámy na prychnu, půjčila nám stůl, neboť tato bouda, ač turistům častěji nocleh poskytuje, jest úplně bez nábytku, rozsvítila svíčku, dala nanosit zásobu dříví na topení, načež my se s veselou myslí uhostili v boudě uprostřed lesa.

Hoj, jak zde bylo veselo! Za pět minut praskal v peci důkladný oheň, na peci syče-

ly naše beefsteaky, jež jsme ve svých zavazadlech v plechových zaletovaných krabicích s sebou přinesli, dýmky vydávaly líbezný oblak dýmu, a láhví piva byl také s důstatek, tak jsme seděli za vypravování, žertu, smíchu a v důkladném kouři dlouho do noci. Přicházeli jsme si jako trapeři na dalekém západě americkém, kteří ve svém srubu při ohni odpočívají.

Ráno ještě před východem slunce byli jsme nejen na nohou, nýbrž i ve věži. Jako včera západ, tak i dnes východ byl překrásný. Zima námi sice silně třásla, nicméně vydrželi jsme ve věži tak dlouho, až byla veliká slunečná koule tak jasná, že se na ni bez bolesti hledět nemohlo. Pak seběhli jsme dolů, vypili stojíce vřelou kávu a rozloučivše se srdečně s veselými studenty sestupovali jsme s Kletí. Jak se samo sebou rozumí, minuli jsme pravou pěšinku, bloudili jsme 1 hod. v lese na úbočí hory, načež jsme se však přece dostali do Českých Budějovic, konečně to stanice naší letošní pouti Šumavské.

■ Pavel Liška
(Publikováno v Časopise turistů
ročník IV. č. 2 v roce 1892
Redakčně zkráceno,
bez jazykových zásahů do vlastního textu.)